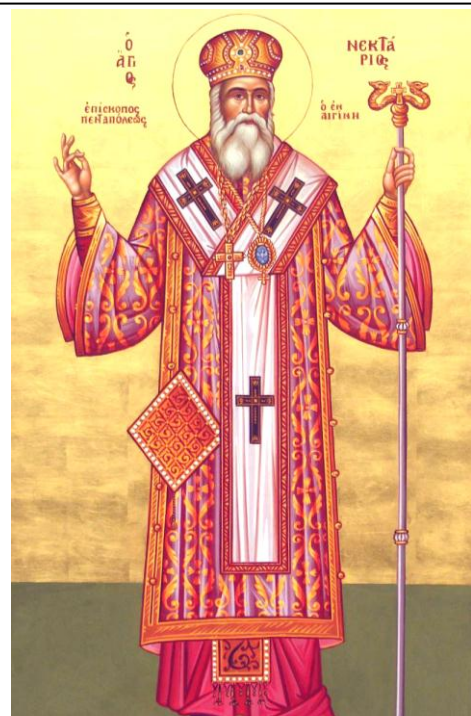

Spovedania readuce și restabilește împăcarea între Dumnezeu și om

Sfântul Nectarie,
icoană

Orice păcat este o tulburare a ordinii și dreptății. Păcatul, adică răul, fiind neființa, ca unul care nu a fost creat de Dumnezeu, când este săvârșit, ia locul pe care l-a avut binele și îl alungă pe acesta. Așadar săvârșirea păcatului, adică a răului, aduce o tulburare în armonia creației, amenințându-i existența. Nedreptate care provine din aceasta, ca potrivnicie față de însăși voința lui Dumnezeu, este îndreptată împotriva Creatorului lumii, Care caută să împlinească, prin fire, dreptatea dumnezeiască și stărpirea răului, adică a păcatului. Principiul că orice păcat este înfăptuit direct împotriva lui Dumnezeu era recunoscut și de iudei, și de neamuri. David, mărturisindu-și păcatul său Domnului, zicea că, păcătuiind, a greșit numai lui Dumnezeu Unuia: „Ție Unuia am greșit și rău înaintea Ta am făcut” (Psalmi 50, 5).

Păcătuiind împotriva lui Dumnezeu, ne aflăm în stare de război cu El și, prin urmare, avem obligația reîmpăcării și reconcilierii cu El.

Dar cine este cel ce ne împacă pe noi cu El? Este Adevărul Însuși. Cel ce ne-a împăcat pe noi, care suntem păcătoși, cu Dumnezeu, este Domnul nostru Iisus Hristos.

(Aici nu văd nepotrivit să întreb pe cei ce nu acceptă puterea izbăvitoare a Mântuitorului: cine ne va împăca pe noi cu Dumnezeu, noi fiind toți păcătoși? Cine va putea, dușman fiind lui Dumnezeu, să plătească absolvitor toată datoria neamului omenesc ca mijlocitor și chezășitor și astfel să restabilească și să satisfacă dumnezeiasca dreptate? Unul ca acesta știa că „orice călcare de poruncă și orice neascultare” își primește dreapta răsplătire (Evrei 2, 2), fiindcă neamul omenesc, dacă nu oferă desăvârșită satisfacere a dreptății, nu se izbăvește. Așadar Hristos este Mântuitorul omenirii.)

Și zicem că ne-a împăcat pe noi Hristos cu Dumnezeu prin lucrarea Lui mântuitoare, dar acum cine ne va împăca pe noi cu Hristos Însuși din pricina păcatelor noastre, ale fiecăruia?

Iisus, cunoscând neputința oamenilor, S-a îngrijit și de această trebuință și a rânduit în chip potrivit mijlocitori atât între noi, cât și cu El Însuși. A rânduit pe Apostolii Săi mijlocitori, dându-le puterea de a lega și a dezlega: „Și oricui veți ierta păcatele lor, iertate vor fi și oricui le veți ține, ținute vor fi” (Ioan 20, 23). Mărturisirea, așadar, este necesară, fiindcă ne împacă pe noi cu Hristos, fiind o împăcare duhovnicească. Este necesar deci să ne mărturisim, ca să ne împrietenim din nou cu Dumnezeu.

Trecând deja la dezvoltarea celui de-al treilea punct al cuvântului nostru despre necesitatea mărturisirii, spunem că mărturisirea este necesară fiindcă ea are un îndoit folos: moral și duhovnicesc.

(Sfântul Nectarie Kefalas din Eghina,
Zece cuvântări la Postul Mare)

VITAMINA DUHOVNICEASCĂ

Gustarea Trupului lui Hristos este binefăcătoare atunci când omul își ațintește duhul către El și se unește cu El. Primirea Trupului lui Hristos, în timp ce cu duhul îl respingem, este asemenea atingerii lui Hristos de cei care L-au bătut, L-au ocărât și L-au răstignit. Atingerea lor de El nu le-a fost spre mântuire și spre vindecare, ci spre osândă. Iar cei ce se împărtășesc cu cucernicie, cu dragoste, fiind gata să vină și să-i slujească, aceia se unesc strâns cu El și devin armă a voinței Lui dumnezeiești.

(Sfântul Ioan Maximovici. Predici și îndrumări duhovnicesci)